

σμένως τὴν θύραν. Μετὰ ταῦτα ἀπευθύνθη πρὸς τὸν ἐπίσκοπον.

(ἀκολουθεῖ).

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΠΕΡΙ ΓΑΛΗΣ.

Ἡ γαλῆ, κατὰ τὸν Βυρρῶν, εἶναι οἰκίος ἄπιστος φυλαττόμενος κατ' ἀνάγκην ἕνα ἀντιτάττειται καθ' ἐτέρου οἰκίου ὀχληρωτέρου καὶ δυσρυγαδέυτου. Διὰ τὸν φυσιοδίφην, ἡ γαλῆ, ἐν τῇ τῶν σαρκοφάγων θηλαστικῶν ταξινομήσει, εἶναι ὁ τύπος γένους περιλαμβάνοντος πολλὰ εἶδη δακτυλοδομώνων, ἧτοι διὰ τῶν δακτύλων βαθιζόντων ζῶων καὶ δισπαρμένων ἀπανταχοῦ σχεδόν. Τὸ γένος τοῦτο δὲν ἀποτελεῖται μόνον ἐκ τῶν κανούργων ζῶων ὅσων ἐτίαν παρέχει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐπιφόδων τετραπόδων, ὧν ἡ μορφή συνδέει εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὴν τῆς ἀναλογίας ἐξ ὧν ἔπεται ἡ δύναμις καὶ ἡ εὐκαμψία ἐνταυτῶ. Τὰ εἶδη τῆς γαλῆς διαφέρουσι μὲν πολὺ ὡς πρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν κρᾶσιν τῶν χρωμάτων τοῦ διφθερώδους αὐτῶν δέρματος, ὅπερ εἶναι λεῖον, ἀπαλὸν, λαμπρὸν, ξηρὸν, συχνάκις πεποικιλμένον ὑπὸ χρωματισμοῦ ζωροτάτου· ἀλλ' ὅμως ἅπασαι αἱ γαλαὶ ἔχουν σχεδὸν τὴν αὐτὴν μορφήν καὶ τὸ αὐτὸ οἰκειακὸν ἦθος, ὥστε καὶ ὁ ἀπροσεκτότερος ὀφθαλμὸς ἤθελε τὰς γνωρίσει· ἕνεκα δὲ τῆς ὁμοιότητος πασῶν ὡς πρὸς τὰ ἦθη ἔχουν κοινὸν ὄργανισμὸν. Ἡ γλῶσσα τῶν οὗτα καταπυκνῶσιν θηλῶν κατασπαρακτικῶν, κυρτωμένων κατὰ τὸ ἐσώτερον, ἐκδέρει λείγουσα καὶ προκαλεῖ παρὰ ταῖς λείαν θωπευτικαῖς τοῦτων αἱματηρὰν διψάν, ἐν ἧ δὲν ἀντέχουν ἐπὶ πολλὴ καὶ διὰ τοῦτο, ὅτε αἰφνης φαίνονται ἀμυνομένοι συλλαμβάνουν διὰ τῶν δυνάμεων τῶν, ὅπως δάξωσι τὴν πρὸς θώπειαν τεινομένην αὐταῖς χεῖρα. Τὰ ζῶα ταῦτα δὲν βλέπουν καλῶς διαρκούσης τῆς ἡμέρας, ἦν διέρχονται συνήθως κοιμώμενα· εἰοίτι ἡ κατὰ διάμετρον ἐκτεινομένη κόρη τῶν, τὴν ὁποῖαν δύνανται νὰ εὐρύνωσι θαυμασίως ἐν τῷ σκότει, τοῖς ἐπιτρέπει νὰ διακρίνωσι τὰ ἀντικείμενα καὶ ἐν καιρῷ νυκτός, περιστασις βοηθοῦσα αὐτὰ ἐξαισίως εἰς τὸ συλλαμβάνειν τὴν λείαν τῶν ὅταν κοιμᾶται. Χρῶμεναι στρατηγήματος διὰ νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ τὴν λείαν τῶν, ὀλισθαίνουσαι μᾶλλον ἐν τῷ σκότει ἢ βαθίζουσαι, στηρίζουσαι ἐπὶ τοῦ ἰδάφους τὸ πέλμα τῶν ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου κράτους, ἀποπνίγουσι τὸν στρόμφαλόν τῶν μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ἀναπνοῆς, ἀναρριζῶνται κατ' ἀνάγκην μέχρι τῆς λείας τῶν, καὶ, μὴ οὔσαι ἱκαναὶ νὰ τρέξωσιν, εὐρίσκουν ἐν τῷ θαυμασίῳ ἐλατηρίῳ τῆς σπονδυλικῆς αὐτῶν στήλης τὴν δύναμιν τοῦ καταπηδᾶν καὶ ἐκτελεῖν τεραστίας ἀνασκιρτήσεις. Εἰς τὴν λείαν τῶν καθίσταται δύσκολον τοῦ νὰ ὑπεκφυγῇ ἀπὸ τόσο αἰφνυδίαν παγίδα, ὥστε εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ διὰ τῶν ὀφθα-

λῶν ἐποψίς ἀποβαίνει ἀκριβεστέρα ἢ ἡ ἔκτασις τῶν οφθαλμῶν αὐτῶν δακτύλων, οἵτινες εἶναι κάτωθεν γαμφοί, καὶ τοὺς ὁποίους ἐπίστανται νὰ ἐκτινώσῃ μὴ ἐξιδιασμένον τρόπον. Τίς δὲν εἶδε τὰς κατοικίδιους ἡμῶν γαλαῖς προσβαλλούσας καὶ ἀμυνομένας; Τὸ τρίχωμα τῶν τότε ὀρθοῦται πρὸ πάντων κατὰ τὸ μήκος τῆς ῥάχειός τῶν, ἦτι: κυρτοῦται ἐν εἰδει τόξου μέλλοντος νὰ χαλαρωθῇ· οἱ χαλυβωμένοι αὐτῶν ὄνυχες, οἵτινες δὲν καθορῶνται εἰς τοὺς βελουδωτοὺς αὐτῶν πόδας, ἀναφαίνονται αἰφνης τρομεροὶ καὶ κατωσπαρακτικοί, ἡ κέρκος τῶν ἀνορθοῦται ἐνῶ τὰ δύσκαμπτα ὄτια αὐτῶν κλίνουσι πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐναρμολζόμενα πρὸς τὰ πλάγια τῆς κεφαλῆς, τὸ δὲ βλέμμα τῶν σπινθηροβολεῖ. Τότε τὸ πρόσωπον, ἐνθα ἀκτινοβολοῦν οἱ σκληροὶ μύστακες, ρυτιδῶνται βαθίως καὶ λαμβάνει ἔκφρασιν ἀπειριγράπτου λύσσης. Τὸ στόμα ἐν ᾧ λάμπουν οἱ βλαβεροὶ δόντες τῶν, ἀνοίγεται σπασμωδικῶς, ἐκφράζον τρέπαντινὰ ὕβριν πρὸς τὴν ἐνοῦται καὶ ῥόγχος ὑπόκωφος, ἀνελισσόμενος ὡς μικρὸς κεραυνὸς ἐν τῷ ἐξογκωμένῳ ὑπὲρ τῆς μανίας σῆθαιτων, ῥόγχος ἐκπληκτικὸς καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἱκανὸς νὰ καταροβίσῃ καὶ τοὺς εὐρωστοτέρους κύνας, οἱ ὅποιοι, ὑπὸ τοῦ ὀρμημύτου κινούμενοι, ὀρμῶσι κατὰ τῶν γαλῶν, ἀφ' ὧν ὅμως προφυλάττονται ὁσάκις δὲν εἶναι εἰς ἄκρον ἠρητισμένου πρὸς τὴν μάχην, ἐξ ἧς ἠδύνανται νὰ προκύψωσιν αὐτοῖς ἀνευ ὤρελειας ἀμυχαὶ τοσοῦτον ἐπικίνδυνον καθόσον αἱ γαλαὶ ὀρμῶσιν ἐν πρώτοις κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὅπως τυφλώσωσι τὸν ἔγθρον τῶν. Αἱ γαλαὶ ἀμύονται μὴ ἐξαισίαν ἀνδρείαν ἅμα ἐνοήσωσι τὸ ἀδύτατον τοῦ νὰ ἀπορύγῃ τὴν μάχην, μέχρις οὗ ὅμως ἀπελειθῶσι περὶ τῆς ἀνιστάσεως, προσέχουσι πάντοτε νὰ θεραπεύσωσιν, ἅπαξ δὲ καταντήσωσαι εἰς ἐσχάτην ἀμυχανίαν, καθίστανται ἀληθῶς ἐπιφόδοι τὸ βάδιμα τῶν εἶναι ἀναλλοιώτως ὡς τὸ τῆς ἐμφορονος δυσπιστίας. Ἡ τίγρις καὶ ὁ λέων, οἵτινες εἶναι γαλαὶ δὲν βαθίζουσι ἀγεροχώτερον τῶν συνειτῶν ἡμῶν γαλῶν, ἀν καὶ λέγονται καὶ γράφονται περὶ αὐτῶν πολλὰ ποιητικῶς πρὸ πολλῶν αἰώνων. Πᾶσαι αἱ γαλαὶ βαθίζουσι λοξῶς, καθορῶσι πλαγίως, πορεύονται δὲ εἰς τὸν σκοπὸν τῶν διὰ τινος ἐλιγμοῦ, καὶ φοβοῦνται τὸ ὕδωρ. Μολονοὶ ἐκ φύσεως γνωρίζουσι τὸ κολυμβᾶν, εὐδέποτε ῥίπτονται εἰς τὸ ὕδωρ, ὅσον ἀβαθὲς καὶ ἀν' ἧ τοῦτο, ἐπισκοπῆ τοῦ νὰ συλλαβῶσιν ἰχθύας ἐρικτοὺς αὐταῖς καὶ ὧν τῆς σαρκὸς ὑπερῆδονται.

Τὰ εἶδη τοῦ γένους τῶν γαλῶν εἰσὶ δισπαρμένα εἰς τὰ θερμὰ μέρη καὶ διατῶνται εἰς ἀμφοτέρω τὰ ἡμισφαίρια· τὰ μεγαλειότερα, κατοικοῦντα εἰς τόπον ἄγριον, προξενοῦν φρίκην εἰς τοὺς περὶ τὸν ἰσημερινὸν τόπους, ἐν οἷς πάντα τὰ λοιπὰ ζῶα τρέμουσιν εἰς τὴν προσπέλασίν των· τὰ μικρότερα τούτων εἶσι διαδεδομένα κατὰ τὰ ἥττον θερμὰ κλίματα μέχρι καὶ πέραν τῆς ἄρκτου. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ εἶδος ἐξημεροῦται μὲν, δὲν ὑποτάσσεται ὅμως, οὐδὲ καθίσταται δούλον ὡς περὶ ὁ κύων· φυλάττει ὑπὸ τὴν στέγην πᾶσαν τὴν ἀνεξαρτησίαν του· χρεωστῶμενον δὲ νὰ τὸ συγκαταριθμῶμεν μεταξὺ τῶν ξενιζομένων μᾶλλον ἢ μεταξὺ τῶν οἰκειακῶν καὶ τῶν φίλων.

Ἡ γαλῆ δὲν συμπεριελήθη ἐν τῷ πρώτῳ τῆς πλά-